

se tider, hvor vi tillægger skoleledelsen stadig større vægt, og hvor vi gør det til en stadig mere central opgave for skolelederen at sørge for, at skolen pædagogisk set er i en udviklingsproces, og at tingene faktisk hænger sammen.

En fjerde vinkel kan være, hvem det er, der vil benytte sig af det frie skolevalg, og hvem der har muligheden for det ud fra de begrænsninger, der bliver lagt på i forhold til, hvilke skoler der har modtageklasser, sprogundervisning, eller hvad det nu ellers kan være.

I Det Radikale Venstre kan vi ikke støtte, at skolen bruges som et ideologisk symbol for borgerens forbrugsmuligheder, for så vidt angår offentlig service, men vi kan støtte, at man udvikler den praksis, som man har for indværende, hvor man af praktiske og pædagogiske årsager kan flytte børn, og hvor man kan diskutere, hvordan det mest hensigtsmæssigt løses med børnenes skolegang. Vi har en stor skepsis til lovforslaget, og vi finder det problematisk, at der bliver fremlagt lovforslag med så sporadiske fakta om forslagens virkninger.

Sidst, men ikke mindst, vil vi bemærke os De Samvirkende Invalideorganisationers høringsvar. Det er virkelig sørgeligt, at det er kommet dertil, at det friere valg også over kommunegrænser kan træde i stedet for, at de lokale skoler ikke er fysisk tilgængelige for handicappede børn.

Det er selvfølgelig en lille gruppe, men det ville være klædeligt, hvis man fokuserede på, at det faktisk blev muligt for helt almindelige normalt begavede børn med et handicap at gå i den lokale skole. Det kan de ikke i dag, fordi den ikke er fysisk tilgængelig, og der er det virkelig sørgeligt, at der skal et forslag som det her til at sørge for, at de kan gå bare i en skole nær ved deres egen bopæl.

Samlet set kan Det Radikale Venstre for indværende ikke støtte forslaget, men vi ser meget frem til udvalgsbehandlingen for dog i det mindste at kunne danne os et overblik over, hvad effekterne måske kan blive.

Formanden:

Tak til fru Margrethe Vestager. Så er det fru Pernille Rosenkrantz-Theil som ordfører.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

I Enhedslisten respekterer vi retten til at vælge en anden folkeskole end den lokale, hvis der altså er plads. Men faren for yderligere etnisk og social opdeling har været nævnt i denne her de-

bat om det her lovforslag, og så vel lærere som pædagoger i de store byer osv. frygter, at man ved en udvidelse af det frie valg vil risikere yderligere etnisk og social opdeling, og det er en bekymring og en usikkerhed, vi deler omkring det her lovforslag.

Men bortset fra konkrete enkelte tilfælde, hvor Nørrebro og Frederiksberg nok kan give anledning til nogen bekymring, mener vi i Enhedslisten egentlig ikke, at den sociale og etniske opdeling vil blive meget værre af det her lovforslag. Men ligesom den tidligere ordfører nævnte, er det noget, vi ikke mener, der endnu er nogen form for overblik over, og vi mener, at det arbejde på ingen måde er færdiggjort i forbindelse med det her lovforslag.

Regeringen har talt meget om at sprede tosprogede elever gennem at lovliggøre den såkaldte Albertslundmodel, en model, hvor test udelukkende gives til tosprogede elever, en test, der er skruet sammen på en måde, så over 80 pct. dumper. Derefter spredes de så ud på kommunens skoler. Den model, som ministeriet selv har kaldt ulovlig, skal altså lovliggøres, kan vi forstå af pressen.

Jeg kan ikke forstå, at regeringen ikke kan se, at den Albertslundmodel fuldstændig underminerer det frie valg og derfor stritter i den komplet modsatte retning af det lovforslag, der ligger her. Jeg kan ikke forstå, at ministeren ikke kan se, at det er diskriminerende at ville fratage tosprogede forældre de rettigheder, som nu skal cementeres for alle andre. Og jeg kan ikke forstå, at ministeren ikke kan se, at det er komplet dobbeltmoralisk at fremsætte det her lovforslag på præcis samme tidspunkt, som Albertslundmodellen ønskes lovliggjort.

Kl. 10.50

I Enhedslisten vil vi gerne en anden vej. Vi vil gerne gøre den lokale folkeskole til den bedst mulige skole for alle i lokalområdet. Vi vil ad frivillighedens vej forsøge at tiltrække forældre i lokalområdet til lokalområdets skole.

Men det er jo også klart for os, at integration sådan set forudsætter, at man har nogle at integrere sig med, og det er derfor, at vi bakker hjertet op om de tanker, som f.eks. Københavns Kommune gør sig, hvor man ad frivillighedens vej forsøger at få de primært tosprogede skoler til at blive mere etsprogede og de primært etsprogede skoler til at blive mere tosprogede ved at få skolerne til at gøre en indsats for at tiltrække de typer af elever, som de har få af.